

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **Č. d., a.s.**
sídlem N. L. S. 1222/12, X P.
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Kramářem, LL.M.
sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 8. 2023, č. j. X, ze dne 31. 10. 2023, č. j. X a ze dne 7. 11. 2023, č. j. X, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

takto:

- I. Věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 65 Af 25/2023, 65 Af 37/2023 a 65 Af 38/2023 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 65 Af 25/2023.
- II. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 9. 8. 2023, č. j. X, ze dne 31. 10. 2023, č. j. X a ze dne 7. 11. 2023, č. j. X a platební výměry Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 29. 2. 2016, č. j. X a ze dne 17. 2. 2017, č. j. X a č. j. X se **zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 35 862 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Martina Kramáře, LL.M., sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Žalobkyně uzavřela s Regionální radou regionu soudržnosti Střední Morava tři veřejnoprávní smlouvy, jejichž předmětem bylo poskytnutí *ex post* dotace na nákup drážních vozidel v Olomouckém a Zlínském kraji. Žalobkyně byla povinna při nákupu drážních vozidel postupovat podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Jednotlivé zakázky byly zadány v rámci otevřeného nadlimitního řízení. Žalobkyně v únoru, resp. v březnu 2011 uzavřela kupní smlouvy s vybranými dodavateli. Po nějaké době uzavřela s těmito dodavateli dodatky k uzavřeným smlouvám, na jejichž základě nebyla oprávněna inkasovat smluvní pokutu za dobu, po kterou budou tato vozidla využívána žalobkyní ve zkušebním provozu s cestujícími. Za tuto dobu by podle původních smluv žalobkyni smluvní pokuta náležela, jelikož za řádné dodání drážních vozidel bylo považováno jejich předání po řádném odzkoušení společně s příslušnými doklady podle zákona č. 266/1994 Sb., o drahách.
2. Ve věci provedlo finanční kontrolu Ministerstvo financí jako auditní orgán podle nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „nařízení č. 1083/2006“). Následně provedl kontrolu Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava (dále též „správce daně“) podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů.
3. Po provedených kontrolách správce daně zahájil daňová řízení a vydal platební výměry ze dne 29. 2. 2016, č. j. X a ze dne 17. 2. 2017, č. j. X a č. j. X, jimiž stanovil žalobkyni podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „malá rozpočtová pravidla“), odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 25 % ze způsobilých výdajů jednotlivých veřejných zakázek. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně uzavřením dodatků porušila § 6 a § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, čímž porušila zásady transparentnosti zadávacího řízení a rovného zacházení a současně uzavřenými dodatky umožnila podstatnou změnu zadávacích podmínek, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.
4. Proti jednotlivým platebním výměrům brojila žalobkyně odvoláními, které žalovaný rozhodnutími ze dne 26. 11. 2020, č. j. X, ze dne 24. 3. 2021, č. j. X a ze dne 29. 3. 2021, č. j. X zamítl a napadené platební výměry potvrdil.
5. Posledně uvedená rozhodnutí zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2022, č. j. 65 Af 68/2020-112 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že uzavřením dodatků, jimiž byla vyloučena povinnost vybraného dodavatele platit smluvní pokutu za dobu, po kterou budou tato vozidla využívána žalobkyní ve zkušebním provozu s cestujícími, došlo k porušení rozpočtové kázně, resp. ke vzniku nesrovnalosti ve smyslu čl. 2 odst. 7 nařízení č. 1083/2006. Soud však přisvědčil námitce žalobkyně, že z napadených rozhodnutí nevyplývalo, jakou konkrétní skutkovou podstatu upravenou v § 22 odst. 2 malých rozpočtových pravidel žalovaný na věc aplikoval. Stejně tak soud přisvědčil žalobkyni, že se žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností uloženého odvodu.
6. Žalovaný se věcí znovu zabýval a napadenými rozhodnutími změnil výroky platebních výměrů tak, že do nich doplnil odkaz na § 22 odst. 2 písm. b) malých rozpočtových pravidel ve znění zákona č. 465/2011 Sb. V ostatním zůstaly platební výměry nezměněny. Z věcného hlediska tedy žalovaný platební výměry správce daně potvrdil.

7. Žalobkyně se obrátila na soud s žalobami, jimiž se domáhala zrušení napadených rozhodnutí. Namítala, že uzavřením sporných dodatků nedošlo k porušení rozpočtové kázně, resp. ke vzniku nesrovnalosti a že odvody jí byly uloženy v nepřiměřené výši.
8. Žalovaný ve vyjádřeních k jednotlivým žalobám odkázal na napadená rozhodnutí, ve kterých se dle svých slov dostatečně vypořádal s namítanými skutečnostmi.

B. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Předně se krajský soud zabýval možnou prekluzí práva správce daně uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud na úvod připomíná již notoricky známou skutečnost, že prekluzí se musí soud zabývat i v případě, že tato není žalobcem namítána (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008-135, č. 1851/2009 Sb. NSS). Vyměření odvodu po uplynutí prekluzivní lhůty je vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 Afs 76/2014-51). Proto soud rozhodl bez jednání dle uvedeného ustanovení.

Obecná východiska

11. NSS se již ve své judikatuře zabýval prekluzí práva správce daně uložit odvod za porušení rozpočtové kázně v případech, kdy byla přinejmenším část dotace poskytnuta z prostředků EU (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS, ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 Afs 1/2023-33 a ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85). Názory vyslovené v uvedených rozsudcích, které soud níže shrne, dopadají také na nyní projednávanou věc a zdejší soud nemá důvod se od nich odchýlit.
12. Při hodnocení prekluze práva správce daně uložit odvod, je nutné vycházet z nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení č. 2988/95“). Toto nařízení představuje horizontální předpis pro boj proti podvodům v členských státech, stanovuje pro účely ochrany unijních finančních zájmů obecná pravidla týkající se kontrol, správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství (srov. čl. 1 odst. 1). Nesrovnalostí ve smyslu tohoto nařízení se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství (EU) vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje (odst. 2 téhož článku). Nesplnil-li tedy hospodářský subjekt podmínky dotace poskytnuté (i jen částečně) z unijních zdrojů, jedná se o neoprávněný výdaj, a tudíž nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95.
13. Čl. 3 nařízení č. 2988/95 stanoví:
1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případech pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případech víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2.

14. Čl. 3 nařízení č. 2988/95 dopadá nejen na řízení, jejichž účelem je uložení sankce, ale také na řízení, jejichž výsledkem je uložení správního opatření, kterým je podle čl. 4 téhož nařízení také odnětí neoprávněně získané výhody spojené s povinností zaplatit nebo nahradit neoprávněně získané částky.
15. Citovaný článek nařízení č. 2988/95 v sobě obsahuje úpravu prekluzivních lhůt, pokud jde o zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace (odst. 1 první pododstavec), lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci (odst. 1 čtvrtý pododstavec), jakož i lhůtu pro výkon rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci (odst. 2 první pododstavec). Ze systematiky čl. 3 nařízení č. 2988/95 je zřejmé, že odstavec první jako celek (všechny jeho pododstavce) upravuje prekluzivní lhůty, pokud jde o samotné řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci (jeho zahájení a ukončení); odstavec druhý pak obsahuje navazující úpravu týkající se prekluzivní lhůty pro výkon rozhodnutí. Oba zmiňované odstavce obsahují také vlastní úpravu přerušování a stavení (slovy nařízení pozastavení) prekluzivních lhůt. Právní úprava prekluzivních lhůt pro zahájení řízení, jakož i pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci je upravena v daném nařízení komplexně.
16. Prekluzivní lhůta pro zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace počíná plynout od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti. Za nesrovnalost ve smyslu čl. 1 odst. 2 citovaného nařízení je nutno považovat porušení dotačních podmínek, kterým byl či případně mohl být poškozen rozpočet EU. Z uvedeného tak vyplývá, že pro závěr o nesrovnalosti ve smyslu nařízení č. 2988/95 postačí pouhá potencialita poškození unijního rozpočtu. Okamžikem, kdy došlo k nesrovnalosti, je nutno rozumět okamžik porušení dotačních podmínek, resp. uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, pokud k němu dojde později.
17. Počátek prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí (čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec) je nutné s ohledem na neexistenci zvláštních pravidel přímo ve čtvrtém pododstavci čl. 3 nařízení 2988/95 určit podle předchozích pododstavců. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci tak běží stejně jako lhůta pro zahájení řízení od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti. S výjimkou případů, kdy bylo řízení o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci podle čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení pozastaveno (zahájení trestního stíhání), nepřerušují lhůtu pro vydání rozhodnutí žádné úkony. Lhůtu pro vydání rozhodnutí podle čtvrtého pododstavce čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 tak lze z hlediska vnitrostátního práva

připodobnit např. ke lhůtě pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu nebo ke lhůtě pro placení daně podle § 160 odst. 5 téhož zákona. Tyto lhůty totiž představují maximální možné doby, ve kterých lze daň stanovit, resp. platit. Po jejich uplynutí již nelze institut přerušení či stavení na tyto lhůty aplikovat. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci ve smyslu čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce nařízení č. 2988/95 je tak absolutní hranicí, ve které musí správní orgány o povinnosti vrátit dotaci rozhodnout.

18. Členské státy mohou v souladu s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 začít uplatňovat delší lhůty, než jaké jsou uvedeny v odst. 1 a 2 téhož článku. Lhůtu upravenou v § 22 malých rozpočtových pravidel však nelze považovat za lhůtu stanovenou odlišně od uvedeného nařízení. Pokud jde o prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení ve smyslu čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95, malá rozpočtová pravidla takovou lhůtu neupravují. SDEU sice připustil, že ačkoli mohou členské státy uplatnit delší prekluzivní lhůty než uvedené v čl. 3 odst. 1 a odst. 2 citovaného ustanovení, pak ale zároveň zdůraznil, že každopádně nejpozději v den, kdy uplyne lhůta rovnající se dvojnásobku této delší lhůty pro zahájení řízení, bude prekludováno právo vydat rozhodnutí o vrácení dotace, a to bez ohledu na jakékoli úkony příslušných orgánů, které by jinak tuto lhůtu přerušily. Jinak řečeno, SDEU s ohledem na princip právní jistoty trvá na maximální a nepřekročitelné hranici, od níž již nelze za nesrovnalost stíhat hospodářský subjekt, který se jí dopustil, přičemž v tomto ohledu konkrétně odkazuje na dvojnásobek lhůty pro zahájení řízení o vrácení dotace, kterou však malá rozpočtová pravidla neobsahují.
19. Vzhledem k tomu, že malá rozpočtová pravidla v tomto ohledu neobsahují komplexní úpravu prekluzivních lhůt tak, jak je upravuje nařízení č. 2988/95, přičemž nenaplnují ani v judikatuře SDEU akcentované pravidlo dvojnásobku prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o vrácení dotace, je nutné vycházet z prekluzivních lhůt uvedených v nařízení č. 2988/95. Ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci musí být vydáno pravomocné rozhodnutí.

Aplikace na nyní projednávanou věc

20. V nyní řešení věci není pochyb o tom, že prostředky poskytnuté žalobkyni jako dotace, pocházely z rozpočtu EU. O tom svědčí preambule všech uzavřených veřejnosprávních smluv a také další ujednání v nich obsažená (srov. např. čl. 2 odst. 3 smlouvy ze dne 27. 9. 2011, č. X, čl. 6 odst. 3 písm. f) všech smluv, čl. 15 odst. 1 a 2 všech smluv). Svědčí o tom také skutečnost, že ve věci byla provedena kontrola na základě nařízení č. 1083/2006 a že platebními výměry správce daně byl vyměřen odvod směřující do Evropského fondu pro regionální rozvoj (ERDF).
21. Porušení rozpočtové kázně, resp. vznik nesrovnalosti byl správními orgány spatřován v tom, že žalobkyně uzavřela s vybranými dodavateli dodatky k uzavřeným smlouvám, na základě kterých nebyla oprávněna inkasovat smluvní pokutu za dobu, po kterou budou tato vozidla využívána žalobkyní ve zkušebním provozu s cestujícími, čímž došlo k porušení § 6 a § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Jak již zdejší soud uvedl v dřívějším rozsudku v této věci, takové jednání bezpochyby může představovat nesrovnalost ve smyslu shora vymezeném (shodně též nejnověji rozsudky NSS ze dne 5. 3. 2024, č. j. 6 Afs 23/2023-81, bod 30, a č. j. 6 Afs 4/2023-80).
22. Relevantní informace vyplývající ze spisu lze shrnout takto:

	X	X	X
Smlouva o poskytnutí dotace	27. 9. 2011	27. 9. 2011	8. 4. 2013
Uzavření sporného dodatku s vybraným dodavatelem	17. 9. 2012	12. 6. 2012	17. 9. 2012
Zahájení řízení	26. 2. 2016	14. 4. 2015	26. 2. 2016
Platební výměr	17. 2. 2017	29. 2. 2016	17. 2. 2017
První odvolací rozhodnutí zrušené soudem	24. 3. 2021	26. 11. 2020	29. 3. 2021
Druhé odvolací rozhodnutí (napadené rozhodnutí)	9. 8. 2023	31. 10. 2023	7. 11. 2023

23. Krajský soud v tabulce zvýraznil tučně data, od nichž počaly dle výše shrnutých judikturních závěrů plynout prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace (čl. 3 odst. 1 první pododstavec) v délce 4 let a zároveň také lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci (čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec) v délce 8 let.
24. Z údajů uvedených v tabulce bez dalšího vyplývá, že lhůta pro zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace byla ve všech případech dodržena.
25. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci však dodržena nebyla ani v jednom případě. V případě napadeného rozhodnutí č. j. X lhůta uplynula dne 17. 9. 2020, avšak rozhodnutí bylo vydáno až dne 9. 8. 2023, tj. zjevně po uplynutí prekluzivní lhůty.
26. V případě napadeného rozhodnutí č. j. X uplynula prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci 12. 6. 2020, avšak rozhodnutí bylo vydáno až dne 31. 10. 2023, tj. zjevně po uplynutí prekluzivní lhůty.
27. A konečně v případě napadeného rozhodnutí č. j. X prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci uplynula dne 8. 4. 2021, avšak rozhodnutí bylo vydáno až dne 7. 11. 2023, tj. rovněž zjevně po uplynutí prekluzivní lhůty.
28. Nutno doplnit, že i kdyby bylo možné 10letou lhůtu upravenou v § 22 malých rozpočtových pravidel považovat za lhůtu, kterou hodlal český zákonodárce prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci ve smyslu čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec nařízení č. 2988/95, nemělo by to na závěr o prekluzi žádný vliv. Čl. 3 odst. 3 uvedeného nařízení totiž umožňuje národnímu zákonodárci, aby stanovil lhůty delší než upravuje zmíněné nařízení. Národní zákonodárce však není dle čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 oprávněn stanovit odlišně od nařízení jiný okamžik, v němž prekluzivní lhůty začnou plynout. Proto

i při aplikaci 10leté lhůty uvedené v § 22 malých rozpočtových pravidel by bylo nutné tuto lhůtu počítat od porušení dotačních podmínek, resp. od uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, pokud k němu došlo později, nikoliv od 1. ledna následujícího roku poté, co k němu došlo (srov. § 22 malých rozpočtových pravidel). Proto by i tato lhůta dle údajů uvedených v tabulce uplynula dne 17. 9. 2022, 12. 6. 2022, resp. 8. 4. 2023, což by s ohledem na data vydání napadených rozhodnutí nebylo dostačující.

29. K tomu je nutné také dodat, že § 41 s. ř. s. nemůže mít vliv na běh prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci. SDEU totiž tuto prekluzivní lhůtu ve své judikatuře označil za absolutní a nepřekročitelnou s výjimkou případů zahájení trestního stíhání (což zde zjevně nebylo). Zahájení soudního řízení, které vyústilo ve zrušení dřívějších rozhodnutí žalovaného ve věcech odvodů, tak na běh prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci nemělo žádný vliv (srov. shora zmíněný rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS).
30. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána po uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci ve smyslu čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce nařízení č. 2988/95. Při existenci takto fatální a nezhojitelné vady zrušil soud nejen napadená rozhodnutí, ale také jednotlivé platební výměry vydané správcem daně. Námitkami žalobkyně se soud pro nadbytečnost nezabýval.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1, 3 a odst. 4 s. ř. s. zrušil napadená rozhodnutí a také platební výměry vydané správcem daně a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem, k němuž krajský soud dospěl (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázán k náhradě jí účelně vynaložených nákladů.
33. Podle § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, platí, že *při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí*. Předmětné ustanovení se týká výše odměny za zastupování ve věcech spojených ke společnému projednávání. Toto ustanovení dopadá nejen na případy, v nichž bylo více řízení spojeno ke společnému projednání rozhodnutím soudu dle § 39 odst. 1 s. ř. s., ale i na případy, kdy byly samostatné věci spojeny do jediného řízení dispozičním úkonem žalobce, tj. kdy žalobce podá jedinou žalobu proti více rozhodnutím správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 Afs 27/2021-67, č. 4446/2023 Sb. NSS, bod 42). Ve správním soudnictví je totiž třeba považovat za jednotlivou věc každé žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 Afs 44/2015-23). Takto zjištěný charakter celého řízení pak určuje výši odměny advokáta za všechny úkony učiněné v průběhu celého řízení, bez ohledu, zda byly učiněny před spojením (vytlučením) věcí, či poté (rozsudky NSS ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 96/2009-87, č. 2149/2010 Sb. NSS, ze dne 19. 4. 2013, č. j. 7 Afs 58/2012-39, ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 8/2013-42, nebo ze dne 15. 5. 2020, č. j. 3 Afs 110/2018-38). Tento princip zohledňuje fakt, že v případech věcí posléze spojených ke společnému projednání se zpravidla jedná o věci skutkově a právně obdobné,

u nichž činění samostatných úkonů v paralelně vedených řízeních často znamená *použití základních funkcí textového editoru CTRL+C a CTRL+V. Pro aplikaci § 12 odst. 3 advokátního tarifu tedy není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní* (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 96/2009-87). Paralelně učiněné úkony je proto třeba považovat za jediný úkon ve věci a výši odměny za něj upravit dle § 12 odst. 3 advokátního tarifu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 9. 2023, č. j. 2 Afs 363/2019-50, č. 4517/2023 Sb. NSS, bod 57).

34. Náklady žalobkyně spočívají v zaplaceném soudním poplatku v celkové výši 9 000 Kč (3 x 3000 Kč za žaloby). Dále je nutné mezi účelně vynaložené náklady řízení žalobkyně zahrnout odměnu jejího právního zástupce. V každé věci učinil zástupce žalobkyně tři stejné úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby v každé jednotlivé věci a podání ze dne 19. 1. 2024). Tarifní hodnota jednoho úkonu činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 3 advokátního tarifu 150 000 Kč. Odměna za jeden úkon proto činí dle § 7 bod 5 advokátního tarifu 7 100 Kč, celkem 21 300 Kč. K tomu žalobkyni náleží za každý úkon právní služby jejího advokáta paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 900 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně společníkem právnické osoby dle § 15 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem DPH, náleží žalobkyni také náhrada za DPH ve výši 21% počítaná z částky 22 200 Kč. Celkové náklady žalobkyně činí 35 862 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 26. března 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu